

De grote vraag voor de evolutie

We kennen de grote vragen van het leven. “Wie ben ik?” en “Wat kom ik hier doen?” Vragen waar mensen al duizenden jaren het hoofd over breken. “Wat is het doel van het leven?”

Maar ik wil naar een andere vraag, één die belangrijk is voor de evolutie van het leven. Ik heb al wat geschreven over de evolutie en de samenhang met ‘God’. In mijn beleving is dit universum één levend geheel. Het bewustzijn van dit universum zou je God kunnen noemen. Alles in dit universum heeft een doel, zoals iedere cel in ons menselijk lichaam een doel heeft. Alles staat met alles in verbinding. Alles heeft een bewustzijn, ook al ‘weet’ niet iedere cel alles. Iedere cel weet wat het eigen doel is, het voert ‘gewoon’ zijn programma uit.

De mens, als zijnde ‘cel’ in het lichaam van ons universum, weet nog niet zijn doel. Wij zijn nog niet zover, ons bewustzijn is nog niet daar waar het wezen moet. De mens is bezig wezenlijk mens te worden. En waarschijnlijk is ons universum ook nog bezig te volgroeien. Alles is onderweg. Het bewustzijn groeit, het volgt ‘het programma’.

De grote vraag, mijn grote vraag, is: “Evolueert de mens door groei in bewustzijn óf door een fysieke manifestatie?”

Ik heb altijd aangenomen dat de mens evolueert door bewustzijnsgroei, maar mij niet afgevraagd of dat afhankelijk kan zijn van een verandering in ons fysieke lichaam.

In dat laatste geval kunnen we denken tot we een ons wegen, maar moeten we in onze evolutie ‘afwachten’ totdat die mutatie optreedt. Of kan die mutatie pas optreden wanneer wij voldoende bewust zijn geworden? Wat was er eerst, de kip of het ei?

De mens heeft leren denken toen wij ons zoogdierenbrein kregen. Een fysieke verandering dus was nodig. Die fysieke verandering zit in ons programma, ons DNA. Ons fysieke leven begint met de versmelting, en dus soort van Big Bang, van de vrouwelijke eicel en de mannelijke spermacel. Dan begint de celdeling waaruit een heel mens ontstaat, vanuit een schijnbaar niets. Alle organen worden gevormd, ons lichaam is een complex organisme en alle cellen weten precies wat gedaan moet worden. Onze hersencellen vormen onze hersenen en daarmee beschikken wij over een zeker denkvermogen. Zonder ons zoogdierenbrein zouden wij geen menselijk bewustzijn hebben. Ons lichaam is bepalend voor ons bewustzijn.

Wanneer we kijken naar de soorten die op Aarde rondliepen en lopen, dan zien we een zekere groei in bewustzijn. Van eencelligen, via wormen en kikkers, naar varkens en mensen. Het lichaam van iedere soort bepaalt de mate van bewustzijn. Varkens hebben ook een zoogdierenbrein, maar ze schrijven geen teksten. Het zoogdierenbrein van de mens zal dus iets verschillen van het zoogdierenbrein van een varken. Maar aangezien wij mensen ons nog regelmatig als ‘beesten’ gedragen, lijkt het mij duidelijk dat ons zoogdierenbrein nog geen mensenbrein is. Wij zijn nog niet volgroeid, zoals een varken dat wel is.

Is ons brein fysiek al in staat om wezenlijk mens te zijn? Of moet er eerst nog meer mutatie plaatsvinden? Waardoor zou die mutatie dan kunnen of moeten ontstaan? Zit die mutatie al in ons DNA? Waar in het programma zitten wij?

Kan die mutatie pas plaatsvinden als genoeg soortgenoten voldoende bewust zijn geworden? Gebeurt dat automatisch of moeten wij daar iets voor doen? Hoeveel soortgenoten zijn nodig voor een wezenlijke groei in bewustzijn van onze hele soort?

Krijgt ons DNA dan een 'seintje' als we zover zijn? Of 'weet' ons DNA wanneer het zover is? Is ons DNA een programma dat zichzelf steeds verder uitpakt of activeert wanneer de tijd rijp is daarvoor? Is het ons DNA of is het hét DNA, dus is alle DNA in alle soorten eigenlijk hetzelfde DNA van al het leven in dit universum?

Kan een éénling het verschil maken? Ligt daar een verantwoordelijkheid? Of gaat het leven haar eigen weg, voorgeprogrammeerd en wel?

In dit complexe levende universum ben ik slechts een zeer kleine schakel waar er vele van zijn die mijn functie hadden, kunnen overnemen en zullen overnemen. Volgens mij is het enige dat het universum van mij verlangt dat ik mijn programma uitvoer. Zo draag ik bescheiden bij aan het geheel. Daarbij heb ik genoeg aan mijn eigen proces en moet ik niet willen andere processen door de war te schoppen. Deze tekst is dus wellicht al teveel van het goede, of slechte. Of is dit juist onderdeel van mijn proces?

Alles is relatief, omdat ik het niet weet. Ik doe maar wat. Er is ook geen keuze.

Nico Cost, 14 mei 2024